

---

3. Søndag i Fasten

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

3. Søndag i Fasten	4
3. SØNDAG I FASTEN	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

3. Søndag i Fasten

3. SØNDAG I FASTEN

Prædikedag 3. SØNDAG I FASTEN

Prædikedato 16. marts 1941

Prædiketekst Lukas 11, 14-28

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P160341-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 169-174)

3. søndag i Fasten.

Man skulde næsten tro, at Jesus havde oplevet Versailles. For alle de Betragtninger han henfalder i efter at have helbredet den stumme sindssyge, de lyder jo, som var de bygget over vort ulykkelige Europa og dets Skæbne i vor Levetid. Her har vi Riget, der er i Splid med sig selv. Her har vi den forfærdende Besættelse af onde Aander, som da Skrigene fra de lemlæstede og Stumheden fra de døde steg mod Himlen i 4 helvedeslange Aar. Derefter fulgte Freden og Folkeforbundet og alle de mellemfolkelige Traktater og Aldrig mere Krig, og da den urene Aand kom tilbage til sit Hus, fandt den det fejlet og prydet. Saa gik den bort og tog syv andre onde Aander med sig, som var værre end den selv, og de kom derind og bor der; og det sidste er blevet værre med denne Verdensdel end det første.

Ja, nu behøver vi jo ikke længere at sige denne Verdensdel; for nu skvulper de i Blod og brager i Explosioner alle de 5, vi var. Havde vi dobbelt saa mange, de vilde gøre det samme. Og var der en Mulighed for at drage Mars og Jupiter og de andre Planeter med i vort Opgør, vi vilde sætte Himmel og Jord i Bevægelse, for at det kunde ske.

Saadan har Kristendommen spillet fallit, siger De. Vel, min Herre, hvad har De gjort, for at den ikke skulde spille fallit? Hvor er Deres Indsats?

Kristendommen har ikke spillet fallit, for den har overhovedet ikke været taget i Anvendelse. De kristnes Gud er jo ikke Diktator. Han paatvinger ikke Kristendom. Det er netop vor Tros Hemmelighed, det urimelige og egentlige i vor Kristentro, at Ordet blev Kød, som Johannes udtrykker det; "han kom til sit eget, og hans egne annammede ham ikke, men saa mange, som ham annammede, dem har han givet Magt at vorde Guds Børn, dem, som tro var hans Navn." Og hør nu Paulus: Kristus Jesus, da han var i Guds Skikkelse, holdt det ikke for et Rov at være Gud lig, men han forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa. Og Jesus selv: Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til Indløsning for mange.

Kristendommen er den almægtige Gud, der kommer til det svage Menneske og spørger: Vil du modtage mig? Og hvis Mennesket vender sig bort, mægter den Almægtige intet. Det er denne umoralske Taabelighed, Kristendommen kalder for Livets dybeste Sandhed. For dens Skyld er vi Kristne Jøderne Forargere og Grækerne Daarer.

Nu er Gud kommen til Europa og har tilbudt den hvide Mand sin Tjeneste. Har vi saa ansat Gud i vort Brød? Ja, vi har bygget Kirker, vi har lønnet Præster, vi har opført os som Kristne paa Mandtalslisterne. Alt det er ret beset fløjtende ligegyldigt. Det er som at antage en Karl, men aldrig lade ham tiltræde Pladsen. Hvad kan det nytte at fæste ham og udbetale ham Løn, naar han skal blive ved at gaa hjemme hos sin Far og Mor og ikke maa komme til og udrette noget?

Den hvide Mand vil gøre Arbejdet selv. Lad os se lidt paa Listen over hans Energis Produkter gennem Tiderne. Der er Inkquisitionen, Afladshandelen, Koloniseringspolitikken, Negerslaveriet, Jødeforfølgelserne, Arbejderudbytningen. Det er de mørke Tider i vort Levnedsløb, men selv hvor vi har triumferet, er det alt for ofte paa anden Basis end Guds Ord. Nej, vi lod Gud blive hjemme og holdt Djævelen bundet i Forstuen. I 1914 slog vi saa Hunden løs. Bragte al den Fortvivlelse, der deraf fulgte, os til at tage mod Guds Tilbud om at nyordne Tilværelsen? Nej, atter vilde vi selv. Kristendommen fik anvist en beskeden Krog i Stuen, hvor den kunde pleje sine Særinteresser, og saa gav den moderne Kultur sig til at "ordne" Grænsespørgsmaalene, Statsstyreformerne, Finanspolitikken, de erotiske Problemer. Er der nogen, der tør paastaa, at Gud blev taget paa Raad i noget som helst af alle disse skæbnesvangre Sager? Nej, vi kunde selv. Sindet var blevet for oplyst til Religion. (Som om det ikke altid havde været det). Vi gav os i Gang med at

bygge en smuk, tilforladelig, liberal og logisk Verden med lige Hensyn til alle (undtagen Virkeligheden). Den onde Aand, der havde været paa et Rekreationshjem et smukt Sted i Helvede for at komme til Kræfter efter 4 Aars koncentrerede Udskejelser, vendte et Smut tilbage for at se til sit gamle Hjem. Nu skulde dette Hjem jo have været befæstet med Guds Ord, uindtageligt befæstet. Men det laa aabent og smilende, fejtet og prydet, godtroende og mageligt. Da lo den onde Aand og sprang derind og bød til Gilde syv andre Aander værre end den selv. Jeg kan nævne dig, min Tilhører, Navnene paa dem alle syv. Men du behøver vist ikke at tænke dig meget om for at kunne nævne dem for dig selv.

De arme Folk inde i Huset de fik en dødelig Forskrækkelse. Jeg maa sige til deres Ros — aah nej, for Resten til deres Vanære, at de kom sig temmelig hurtigt. De skyndte sig at lære at forstaa disse 7 nye Aander og komme paa Talefod med dem. Nogle drev det endog til at nynne med paa deres Melodi og holde Skaaltaler ved deres Sold. Det gik helt taaleligt, med andre Ord: Vorherre Jesus fik atter Ret, det sidste blev værre med dette Menneske end det første.

Men vi i den kristne Menighed ser med Angst og Undren og Taknemmelighed, at den uendeligt langmodige Gud stadig staar beskeden foran Verdens Dør og spørger, om den endnu ikke finder Tiden inde til at tage ham i sin Tjeneste. Og det er snart sagt det eneste, der gør, at vi ikke fortvivlet mister Forstanden eller tænker paa Selvmord af Skam; vi haaber, vi Narre, vi haaber paa, at naar ogsaa dette Ragnarok Nr. jeg ved ikke hvad har blødt og skreget og hostet sig til Døde, saa skulde endelig Tiden være inde til, at Menneskeheden forstaa, at den ikke kan selv. Saa skulde Menneskeheden erklære sig fallit og gaa til Side og lade Kristendommen komme til for at vise, hvad den duer til. Saa skulde endelig efter 2 Aartusinders Tilløb den kristne Verden begynde at vise Kristendom. Om det kunde ske, at Kristi Aand kunde inviteres sammen med de 4 Store, der denne Gang skal diktere Freden, hvad det saa end bliver for nogle, at Kristi Aand selv femte ved Forhandlingsbordet kan faa Magt til at skabe for første Gang i Verden en kristen Fred og faa Held til at holde Folkeslagene vaagne og aandeligt kampberedte til Værn om den Fred! Om det kunde ske!

Jeg vover ikke at tro paa det, og jeg vover slet ikke at lade være.